

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.169/2025/11. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2026. február 18. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A kényszermunka büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 és társa ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2025. február 25. napján kihirdetett 11.B.241/2021/70. számú ítéletét mindkét vádlott vonatkozásában **megváltoztatja**.

Terhelt1 I. r. vádlottal szemben 139.000 (egyszázharminckilencezer) forintra vagyonelkobzást rendel el, egyúttal megállapítja, hogy a szabadságvesztés büntetés végrehajtása felfüggesztésének próbaideje alatt pártfogó felügyelet alatt áll.

A terhelt2 (korábban Terhelt2) II. r. vádlottal szemben alkalmazott próbára bocsátás tartamát 2 (kettő) évre mérsékli, a halmazati büntetésre utalást mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy Terhelt1 I. r. vádlott személyi igazolványának száma okmányszám⁴ míg terhelt2 II. r. vádlott személyi igazolványának száma okmányszám³

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

[1] A Fővárosi Törvényszék 2025. február 25. napján kihirdetett 11.B.241/2021/70. számú ítéletével

- Terhelt1 I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki felbujtóként elkövetett közokirat-hamisítás büntetében [Btk. 342. § (1) bekezdés c) pont], felbujtóként elkövetett csalás vétségében [Btk. 373. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a) pont], valamint felbujtóként elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségében [Btk. 345. §], és ezért őt – halmazati büntetésül, mint

különös visszaesőt – 2 év, végrehajtásában 4 év próbaidőre felfüggesztett, börtön végrehajtási fokozatú szabadságvesztésre ítélte.

- Terhelt2 II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntetében [Btk. 342. § (1) bekezdés c) pont], bűnsegédként elkövetett csalás vétségében [Btk. 373. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a) pont], valamint bűnsegédként elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségében [Btk. 345. §], amiért – halmazati büntetésül – 3 év időtartamra próbára bocsátotta.

[2] A bíróság a vádlottakat az ellenük kényszermunka büntette [Btk. 193. § (1) bekezdés] és társtettesként elkövetett súlyos testi sértés büntetének kísérlete [Btk. 164. § (1) - (3) bekezdés] miatt emelt vád alól bizonyítottság hiányában felmentette.

[3] Az ítélet ellen az ügyész a jogorvoslati nyilatkozat megtételére fenntartott három munkanapon belül fellebbezést jelentett be mindkét vádlott terhére súlyosítás végett, Terhelt1 I. r. vádlott vonatkozásában a végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés büntetés próbaidejének tartamára pártfogó felügyelet elrendelése, valamint vele szemben a felfüggesztett szabadságvesztés büntetés mellett pénzbüntetés kiszabása és 187.963 Ft erejéig vagyonekobzás elrendelése érdekében, míg Terhelt2 II. r. vádlott vonatkozásában a vele szemben alkalmazott intézkedés helyett pénzbüntetés kiszabása végett.

[4] Ugyancsak fellebbezést jelentette be az ítélet ellen Terhelt1 I. rendű vádlott meghatalmazott védője felmentés érdekében.

[5] A Fővárosi Főügyészség Büntetőbírósági Ügyek Osztálya a Bf. 5161/2018/22. számú átiratában bejelentett fellebbezését a következőkkel indokolta:

[6] Rámutatott, hogy mind az elkövetéskori, mind a jelenleg hatályos Btk. szerint pártfogó felügyelet alatt áll az a visszaeső, akit feltételes szabadságra bocsátottak, vagy akivel szemben a szabadságvesztés végrehajtását felfüggesztették, ezért a Btk. 69. § (2) bekezdés b) pontja és a 70. § (1) bekezdésének c) pontja alapján, azaz törvény kötelező rendelkezésére tekintettel tehát meg kell állapítani, hogy a különös visszaeső I. r. vádlott pártfogó felügyelet alatt áll, amelynek tartama azonos a felfüggesztett szabadságvesztés próbaidejének az időtartamával (4 év).

[7] Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság az I. r. vádlottal szemben – az ügyészi indítvány ellenére – nem alkalmazott a Btk. 50. § (1) és (3) bekezdései szerinti pénzbüntetést a végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetés mellett, amely anélkül súlytalan, ugyanis az I. r. vádlott terhére számos súlyosító körülmény is fennáll, így, hogy a különös visszaesői minőségét megalapozó büntetésén túlmenően is többszörösen büntetett előéletű, hogy az ellene folyó büntetőeljárás hatálya alatt követte el a jelen eljárás tárgyát képező bűncselekményeket, továbbá a 3 bűncselekményből álló bűnhalmazat, valamint a vezetői, irányító szerep, amelyet betöltött a bűncselekmények elkövetése során. Az ügyészi álláspont szerint e tekintetben nem lehet figyelmen kívül hagyni I. r. vádlott későbbi elítéléseit sem, amelyből az I. r. vádlott társdalomra való kiemelt veszélyességére lehet következtetni.

[8] Kitért arra is, hogy bár a törvényszék megállapította a Terhelt1 I. r. vádlott által a cég2-nek okozott kár összegét, az ügyészi indítvány és a Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontja

ellenére nem rendelt el vele szemben a tényállásban megállapított okozott kár erejéig – azaz összesen 187.963,-Ft erejéig – vagyonek Kobzást.

[9] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság Terhelt2 II. r. vádlott tekintetében nem vette figyelembe a terhére rótt bűncselekmények tárgyi súlyát és törvénysértően enyhe szankciót alkalmazott, Kiemelte, hogy a II. r. vádlottat érintő további súlyosító körülmény a több bűncselekményből álló bűnhalmazat.

[10] Hangsúlyozta, hogy a bűncselekmények tárgyi súlyát és a büntetése szabási körülményeket értékelve, valamint szem előtt tartva a Btk. 79. és 80. §-aiban írt büntetési célokat és büntetés szabási elveket, Terhelt2 II. r. vádlottal szemben halmazati büntetésül az elkövetéskori Btk. 50. § (1) és (3) bekezdései alapján pénzbüntetés szabása szükséges és indokolt.

[11] Az I. r. vádlott új meghatalmazott védője a fellebbezése 2026. január 16-án kelt indokolásában annak enyhítésre irányuló részét védenye személyi körülményeivel indokolta és a kiszabott büntetés enyhítését, valamint a súlyosításra irányuló ügyészi indítvány elutasítását indítványozta, kitérve arra, hogy a felmentésre irányuló eredeti védői indítvány teljesítésére maga sem lát lehetőséget.

[12] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.291/2025/4. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, a védelmi fellebbezést nem tartotta alaposnak.

[13] Rögzítette, hogy az I. r. vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezés jogszabályi alapjaira tekintettel a fellebbezések elbírálására a Be. 599. § (2) bekezdés a) pontja alapján (vagyis a vádlottak büntetés-kiszabási körülményekre történő meghallgatása érdekében) nyilvános ülés kitűzése indokolt, azonban jelezte, hogy azon az ügyész nem kíván részt venni.

[14] Kifejtette, hogy a védelmi fellebbezés tartalmára, valamint a Be. 590. § (10) bekezdésére figyelemmel a másodfokú bíróságnak az ítéletet és az azt megelőző eljárást mindkét vádlott vonatkozásában teljeskörűen felül kell bírálnia a Be. 590. § (1)-(2) bekezdései alapján.

[15] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartotta, relatív vagy abszolút eljárási szabálysértést nem követett el, amely az ítélet hatályon kívül helyezését indokolná.

[16] Ezzel együtt felhívta a figyelmet arra, hogy az I. r. vádlott előéleti adatait tartalmazó részében az ítélet indokolása kisebb kiegészítésre szorul.

[17] Kiemelte, hogy a törvényszék az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, megalapozott, a Be. 592. § (1)-(2) bekezdéseiben írt hibáktól mentes tényállást állapított meg, amely a másodfokú eljárásban irányadó.

[18] Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett: részletesen ismertette és elemezte a vádlottak tagadását, különösen az I. r. vádlott védekezését, és okszerűen indokolta meg, hogy azokat miért vetette el az egymást erősítő bizonyítékokkal szemben.

[19] Rögzítette, hogy a törvényszék a bizonyítékok mérlegelése során logikusan fejtette ki, mely bizonyítékokat és milyen okból fogadta el, illetve vetette el, az indokolás megfelel a Be. 561. § (3) bekezdésében és a Be. 167. § (4) bekezdésében foglalt követelményeknek.

[20] Egyetértett azzal az elsőfokú érveléssel, amely szerint az I. r. vádlott rábíró magatartása alakította ki a sértettben a csalárd szerződéskötési szándékot, de emellett rámutatott arra is, hogy az I. r. vádlottnak az előéleti adatok 13. pontjában rögzített korábbi, hasonló jellegű bűncselekménye is alátámasztja a felbujtói szerepét.

[21] Helyesnek találta a törvényszék felmentő rendelkezéseit is, mivel a bántalmazásra és az azzal való fenyegetésre vonatkozó sértetti állításokat a bizonyítékok nem támasztották alá kétséget kizáróan, így a közvetett tettesség megállapítására nem volt lehetőség.

[22] Rámutatott arra, hogy az irányadó tényállásból a bíróság okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, és a cselekmények jogi minősítése mind az I., mind a II. r. vádlott tekintetében törvényes és megalapozott.

[23] A súlyosító körülmények között ugyanakkor szükségesnek tartotta mindkét vádlott terhére értékelni a többszörös halmazatot, valamint a Fellebbviteli Főügyészség is utalt az I. r. vádlott későbbi elítéléseiből is következő fokozott társadalomra veszélyességére.

[24] A büntetéskiszabás körében kifejtette azt is, hogy bár az elsőfokú bíróság helyesen ismerte fel az I. r. vádlottal szemben a szabadságvesztés kiszabásának szükségességét, de a kiszabott, végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés önmagában túlságosan enyhe, nem szolgálja megfelelően a büntetési célokat, ezért pénzbüntetés kiszabása és a különös visszaesőkre irányadó kötelező pártfogó felügyelet elrendelése is szükséges.

[25] A pénzbüntetés kapcsán kitért rá, hogy az elsőfokú bíróság tévedett, amikor a megfelelő jövedelem hiányában mellőzte a pénzbüntetés kiszabását és kiemelte, a törvény ilyen előfeltételt e szankció alkalmazásához jelen esetre vetítve nem tartalmaz.

[26] Ugyancsak az I. r. vádlottat érintően kiegészítette az ügyészi fellebbezés indokolását azzal, hogy az ott írtakon kívül a pártfogó felügyelet jogszabályi alapját a Btk. 86. § (6) bekezdése is megteremti.

[27] Kifogásolta továbbá, hogy a törvényszék elmulasztotta az I. r. vádlottal szemben a bűncselekményből származó vagyoni erejéig kötelező vagyonekmozgás elrendelését, és e körben az ügyészi fellebbezés indokolásával maradéktalanul egyetértett.

[28] A II. r. vádlott vonatkozásában hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság indokolatlanul enyhe szankciót alkalmazott, amikor a próbára bocsátás intézkedését rendelte el, mivel a bűncselekmények tárgyi súlya és a fennálló súlyosító körülmények pénzbüntetés kiszabását tették volna indokolttá.

[29] Rámutatott még arra, hogy az ítélet rendelkező részének a vádlottak Be. 184. § (2) bekezdés a)-f) pontjai szerinti személyes adatait rögzítő részében nem az érvényes személyazonosító okmányaik száma került feltüntetésre. Az I. r. vádlott érvényes személyazonosító igazolványának száma helyesen: okmányszám4 míg a II. rendű vádlotté: okmányszám5 melyekkel a vonatkozó rész helyesbítendő.

[30] A fentiek alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék 11.B.241/2021/70. számú ítéletét a Be. 606. § (2) bekezdése alapján a változtassa meg akként, hogy

- a Terhelt I. r. vádlottal szemben kiszabott végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetés mellett a Btk. 50. § (1) és (3) bekezdései alapján pénzbüntetést is szabjon ki, továbbá állapítsa meg, hogy az I. r. vádlott Btk. 69. § (2) bekezdés b) pontja, valamint a 86. § (6) bekezdése alapján a szabadságvesztés végrehajtása felfüggesztésének próbaideje alatt pártfogó felügyelet alatt áll, amelynek tartama a Btk. 70. § (1) bekezdésének

c) pontjában foglaltak szerint azonos a szabadságvesztés felfüggesztésének próbaidejével. Mindemellett az I. r. vádlottal szemben a Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontja alapján rendeljen el 187.963,- Ft erejéig vagyonekmozgást.

- Terhelt2 II. r. vádlottal szemben az elsőfokú ítéletben alkalmazott próbára bocsátás intézkedés helyett a Btk. 50. § (1) és (3) bekezdéseiben írtak alapján szabjon ki pénzbüntetést.

[31] Mindezen túlmenően az ítélet rendelkező részét és jogi indokolását pontosítsa, illetve egészítse ki a fentieknek megfelelően, míg egyebekben az elsőfokú ítéletet a Be. 605. § (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

[32] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezéseket a Be. 599. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen bírálta el.

[33] Azon az I. r. vádlott védője a fellebbezése írásos indokolásában írtakat fenntartotta, míg a II. r. vádlott védője az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

[34] A fellebbezések közül az ügyészi az I. r. vádlottat érintően részben eredményre vezetett.

[35] Jóllehet, az I. r. vádlott védője immár csak a joghátrány enyhítésére szorítkozott a fellebbezésének írásbeli indokolásában és az ezt megismétlő perbeszédében is, a felmentésért bejelentett jogorvoslati indítvány visszavonásához a vádlott kifejezett hozzájárulása nem állt rendelkezésre, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet – figyelemmel a védői jogorvoslati nyilatkozat felmentést (is) célzó tartalmára – a Be. 590. § (10) bekezdésére tekintettel a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében bírálta felül. Figyelemmel volt továbbá a Be. 590. § (8) bekezdésére is, mely szerint nem volt felülbírálható az ítéletnek a felmentő rendelkezése, amely ellen nem fellebbeztek.

[36] A felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék a hatályos perrendi szabályokat betartva folytatta le az eljárást, a Be. 163. § (2) és (3) bekezdésben rögzített tényállás tisztázási kötelezettségének is eleget tett. Az ítélet hatályon kívül helyezését eredményező, a Be. 608. § (1) és (2) bekezdésében foglalt feltétlen, továbbá a Be. 609. § (1) és (2) bekezdése szerinti relatív eljárási szabálysértést az ítéltábla nem észlelt.

[37] A fenti körbe nem tartozó eljárási szabálysértést azonban az elsőfokú bíróság megvalósított.

[38] A Be. 549. § (3) bekezdése előírja, hogy a rendelkező rész felolvasása után az egyesbíró vagy a tanács elnöke szóban elmondja az indokolás lényegét, ennek részeként

ismerteti a bíróság által megállapított tényállás lényegét is. A Be. 445. § (2) bekezdés g) pontja alapján a tárgyalásról készült jegyzőkönyvnek tartalmaznia kell az ügydöntő határozat szóbeli indokolását is. E rendelkezés egyértelműen az indokolás tartalmának és nem annak jegyzőkönyvi rögzítésére vonatkozik, hogy az indokolás megtörtént. Az ítélethirdetést is magába foglaló 70. számú jegyzőkönyv 2. oldalán e törvényi rendelkezéssel ellentétesen azonban az elsőfokú bíróság nem rögzített többet annál, hogy az ítélet (rendelkező részének) kihirdetése után adott szóbeli indokolás milyen területeket (tényállás, bizonyítékok, minősítés stb.) érintett, ugyanakkor az nem derül ki belőle, hogy ezekkel kapcsolatban a tárgyaláson mi hangzott el. Az ügydöntő határozat szóbeli indokolásával összefüggésben a Be. 608. § (1) bekezdésének g) pontja abszolút hatályon kívül helyezési okként nevesíti azt az esetet, amikor az ítélet szóbeli indokolása során elhangzott és az írásba foglalt ítélet tényállási elemei a bűncselekmény minősítését befolyásoló mértékben térnek el egymástól, és a fellebbezést a Be. 583. § (3) bekezdése alapján jelentették be vagy az eltérés a Be. 584. § (2) bekezdése szerinti fellebbezés esetén a fellebbezéssel nem érintett cselekményre vonatkozik. Jelen ügyben a jegyzőkönyvezés hiányosságai okán ilyen összevetés nem végezhető el, de a hatályon kívül helyezéshez szükséges ezen utóbbi körülmények nem álltak fenn. A teljeskörű fellebbezésre tekintettel az ítélet indokolása is teljes, azaz az elsőfokú bíróság nem a Be. 562. §-a szerinti rövidített indokolást készített, így a szóbeli indokolás jegyzőkönyvezési hiányossága hatályon kívül helyezést nem alapoz meg. Ezzel együtt nem eredményezheti a Be. 609. § (1) bekezdése alapján sem az ítélet hatályon kívül helyezését, mert – mint ítélethozatal utáni cselekmény – nem volt lényeges hatással az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, illetve az intézkedés alkalmazására.

[39] A törvénynek megfelelően, a szükséges figyelmeztetéseket követően kerített sort a vádlottak és a tanúk meghallgatására, mint ahogy a törvénynek megfelelően ismételte meg a tárgyalást a tárgyalási időköz leteltét követően és ismertette a sértett kihallgatásánál jelen nem lévő, de annak felvételét már korábban megismert I. r. vádlottal a megismétlés idejére már elhunyt, így vissza nem idézhető tanú tárgyaláson tett tanúvallomását. is. Az általa bizonyítékként felhasznált okiratok tárgyalás anyagává tételére szintén törvényesen került sor.

[40] Az ítélet indokolása a Be. 561. § (3) bekezdés a) pontjában írtaknak megfelelően tartalmazza a vádra történő utalást, a vád szerinti minősítést és – a felmentő rendelkezésre tekintettel helyesen – a vádirati tényállás lényegének ismertetését, mely adatok mindössze annyi kiegészítést igényelnek, hogy a vádirat benyújtására a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt került sor, amely a 2021. január 15-én kelt és 2021. május 21-én véglegessé vált 16.B.20.856/2020/5. számú végzésével az ügyet – hatáskör hiányában – a Fővárosi Törvényszékhez áttette.

[41] Az indokolás a Be. 561. § (3) bekezdés b) pontja alapján tartalmazza az elsőfokú bíróság által feltárt személyi körülményeket és a vádlottak előéletére vonatkozó adatokat is, de e vonatkozásban nem vette figyelembe a törvényszék, hogy az általa az előkészítő ülésen, 2022. július 11-én megismert körülményekben az elhúzódó eljárás ideje alatt változások következtek be, így az iratok és az ott jelenlévő II. r. vádlott által a nyilvános ülésen előadottak alapján az ítéltábla a II. r. vádlott személyi körülményeire vonatkozó részt helyesbíti és kiegészíti akként, hogy: kiskorú gyermeke hatéves, a II. r. vádlott élettársa

biztonsági őr, akinek havi jövedelme 150 ezer forint, míg az I. r. vádlott vonatkozásában annyiban, hogy gyermekei betegek, egyikük beszédképtelen és értelmi fogyatékos, állandó felügyeletre szorul.

[42] Szintén kiegészítést igényelnek a vádlottak korábbi büntetéseire vonatkozó adatok a következők szerint:

[43] A 12. pontban írt összbüntetési ítélet kapcsán az ítéltábla rögzíti, hogy az I. r. vádlott az így meghatározott büntetésből 2013. szeptember 19. napján feltételes szabadságra bocsátották, ami 2015. február 5. napján eredményesen eltelt.

[44] A 14. pontban megjelölt ítélet helyesen büntetővégzés.

[45] A 15. pont alatti bűncselekmények elkövetési ideje 2019. október 2. és 2020. augusztus 13. napja.

[46] 16. pontként rögzíti azt is, hogy a Tiszafüredi Járásbíróság a 2021. március 23. napján kelt, és 2021. április 14. napján jogerőre emelkedett 4.Bpk.55/2021/2. számú határozatával az I. r. vádlottat a 2020. július 4. napján megvalósított, felfegyverkezve elkövetett garázdaság büntette miatt 1 év börtön végrehajtási fokozatú szabadságvesztésre ítélte, amelynek végrehajtását 2 év próbaidőre felfüggesztette.

[47] A II. r. vádlott tagállami elítélését tartalmazó ítélet száma helyesen: 27 Ds 125 Js 2804/13.

[48] A másodfokú bíróság egyetértett a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészszéggel abban, hogy az elsőfokú ítélet – a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt megalapozatlansági hibáktól mentes, annak sem kiegészítése, sem helyesbítése nem szükséges, így a Be. 591. § (1) bekezdés 1. fordulata alapján irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

[49] A törvényszék az ügy megítélése szempontjából lényeges valamennyi bizonyítékot megvizsgálta, és azokat a Be. 167. §-ában foglaltaknak megfelelően okszerűen, a logika törvényei szerint értékelte.

[50] Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelésével indokolási kötelezettségének eleget tett, bár szerkesztési hiba okán az írásbafoglalt ítéletből elmaradt ezen szerkezeti egység megfelelő megnevezése, így az ítélet 2. oldal második bekezdése utáni „I” jelölés helyett feltünteti az „Indokolás” kifejezést is. Ettől eltekintve ez logikai hibáktól mentes, az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységével, s az annak során tett megállapításaival az ítéltábla egyetértett.

[51] A törvényszék indokát adta annak, hogy a tényállást a két vádlott tagadásával szemben miért az ítéleti indokolásban felsorolt egyéb bizonyítékokra alapítottnan állapította meg a csalás vétsége, valamint a közbizalom elleni cselekmények tekintetében. Kellően

megindokolta, hogy az I. r. vádlott egyes állításai miért nem voltak elfogadhatóak, milyen indokok alapján vetette el a védekezését, illetve azt, hogy ez utóbbit az egyéb aggálytalan bizonyítékok közül melyek és miként cáfolták meggyőzően. Különösen – a rendkívül részletesen kihallgatott – néhai tanúl tanú sok szempontból aggályos, és csak a más bizonyítékkal is egyező vallomásra figyelemmel logikusan fejtette ki azt is, hogy mely bizonyítékot, illetve egy-egy bizonyíték mely részét és miért fogadta el, vagy éppen miért vetette el mérlegelési jogkörében eljárva.

[52] A bizonyítékok értékelése kapcsán – az I. r. vádlotti védekezése és pár értelemzavaró elírás javítása okán – indokolt még kitérni a következőkre.

[53] Az cég1. megvásárlásával összefüggésben megvalósított cselekményre vonatkozó indokolásában a törvényszék a rendelkezésre álló bizonyítékok összevetéséből okszerű következtetést vont le arra, hogy tanúl sem anyagi forrással, sem szaktudással nem rendelkezett ahhoz, hogy egy céget megvásároljon és működtessen – függetlenül attól, hogy az gépjárművekkel vagy mással kapcsolatos tevékenységet folytatna, míg az I. r. vádlott, aki éppen a megvásárolt cég tevékenységéhez hasonló foglalkozást űzött, gépjárművekkel kereskedett, sokkal inkább érdekelt lehetett abban, hogy a cég – más néven ugyan – de hozzá kerüljön. Helyesen hivatkozott e tekintetben tanú7 tanú azon állítására is, mely szerint az I. r. vádlott a fenti tevékenységét már máskor is végezte más neve alatt futó társaság kereti között. Ezt erősíti egyébként az a beszédes jelenet is a 2023. június 1-jei tárgyalási napon, amikor tanú7nak nem jutottak eszébe a fia néven levő, de állítása szerint az I. r. vádlott által irányított cég adatai, Terhelt1 adta meg azokat akként, hogy a cég neve a cég7. és a NAV eljárás egy számviteli rend megsértése miatt indult (36. számú tárgyalási jegyzőkönyv 9. oldal).

[54] E körben cáfolta továbbá az I. r. vádlott azon állítását, miszerint a céget tanú1 barátja, az öt napi szinten látogató tanú9 nevű személy kívánta megvenni, az is, hogy a rendelkezésre álló tanúvallomások egybehangzóak abban, hogy tanú1 társaságában – az őt a szerződéskötés helyére szállító és megváró vádlottakon kívül – más személy nem volt, márpedig, ha e barátja kívánta volna megvásárolni a céget, a gyakori látogatásokból kiindulva semmi nem indokolhatta a távollétét éppen a szerződéskötéskor, azt pedig különösen nem, hogy az eladó vele is tárgyaljon az ügyletről. Ezzel kapcsolatban megjegyzendő, hogy tanú2 is csak azt vallotta, hogy amikor tanú1val a jogügylet megtárgyalása végett – az I. r. vádlottnál – találkoztak, azt mondta neki, a párjával kívánják megvenni a céget, de a párja akadályozva van. Ez a hivatkozása ugyanakkor – figyelemmel arra is, hogy a korábbi sértett párja nem a tanú9 nevű személy volt, hanem tanú11, akit a büntetés-végrehajtási intézetbe kerülése kétségkívül mindenféle gazdasági társaság működtetésében akadályozott, de nem is merült fel olyan bizonyíték, mely szerint a sértett vele egyeztetett volna a vállalkozásról – részint nem lehetett valós, mert tanú11 szerepe nem merült és nem is merülhetett fel, másrészt kizárólag az ügyvezetői feladatok ellátására vonatkozott, nem a szerződéskötésen való részvételre. Mindezen körülmények pedig – tanú2nak az I. r. vádlott szerepére vonatkozó vallomásával együtt – azt támasztják alá, hogy tanú1 a találkozóinak helyet adó, azt megszervező I. r. vádlott kérésére adott elő a vásárlási szándékot érintően valótlán történetet tanú2nak, a céget pedig az ő megbízásából és tőle kapott pénzből vette meg.

[55] A mobiltelefonra elkövetett cselekmény vonatkozásában megvalósított vádlotti magatartás kapcsán pedig a törvényszék e körben rögzített szintén helytálló, de kisebb kiegészítést igénylő érvelése mellett indokolt kiemelni, hogy az I. r. vádlott előéleti adatai körében a 13. pontban rögzített felbujtóként elkövetett csalás vétsége miatti elítélésre a nyomozás iratai között az 563-565. oldalakon fellelhető ítéletkiadmányból megállapíthatóan azért került sor, mert Terheltl 2014. február 21. napján rávette a nála albérletben lakó nőt arra, hogy egy mobiltelefon készülékre előfizetői szerződést kössön, azaz gyakorlatilag azonos körülmények között teljesen azonos elkövetési magatartással valósított meg ugyanolyan bűncselekményt. Kiemelendő, hogy a korábbi ügyben a készülék az I. r. vádlotthoz került.

[56] Alappal hivatkozott a törvényszék e körben arra is, hogy – ha nem is az ítéletben írt számos, de – több olyan bizonyíték merült fel az ügyben, ami tanúl tanú vádlottakat terhelő vallomását alátámasztja és a vádlotti védekezést cáfolja. Így a telefonszolgáltatók válaszából megállapítható az, hogy az I. r. vádlotthoz köthető, a telefonszám6 telefonszámhoz tartozó SIM-kártyát használták 2016. június 27. és július 27. napja között a tényállásban szereplő, a nyomozati iratokból megállapíthatóan IMEIszám1 számú telefonkészülékben (nyomozati irat155-157. és 195. oldal), vagyis a készülék az I. r. vádlotthoz került.

[57] Ugyanezt bizonyítja tanú5 tanú vallomása, amely a telefonszolgáltatók által megküldött adatokkal egyezően tartalmazza azt, hogy a készülék kizárólag egyetlen napra, 2016. augusztus 4-én, vagyis a telefon megvásárlása és annak egy hónapon keresztül az I. r. vádlott, majd a szintén hozzá köthető cég6. általi használata után került hozzá. Vallomásának az a része, hogy egy külföldről behozott és általa árult gépkocsi vételárának részeként kapta meg a telefont, együttesen értékelve tanúl vallomásával, az I. r. vádlott gépjárműkereskedelmi tevékenységére nézve rendelkezésre álló kétségbevonhatatlan bizonyítékokkal és a telefon megvásárlásának dátumával, szintén azt bizonyítja, hogy a telefont a korábbi sértett nem önmagának, hanem Terheltlnek szerezte meg. Az az ugyancsak bizonyított tény pedig, hogy tanúlnak a tényállásbeli időszakban bevétele nem volt, anyagi eszközökkel nem rendelkezett, a vádlottaknál szívésségi lakáshasználóként lakott, egyértelművé teszi azt is, hogy a telefon megvásárlására, az előfizetési díj fizetésére anyagi eszközökkel nem rendelkezett, így a teljesítés a szerződés megkötésekor szándékában sem állhatott.

[58] Mindezekre tekintettel a megalapozott tényállást a mérlegelésen keresztül támadó védelmi fellebbezés nem vezethetett eredményre.

[59] Az irányadó tényállásból a törvényszék okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és az alapján cselekményeik büntetőjogi minősítése is törvényes, annak jogi indokolása ellenben elmaradt, ezért azt az ítéltábla pótolja.

[60] A Btk. 342. § (1) bekezdés c) pontban foglalt úgynevezett intellektuális közokirat-hamisítás akkor valósul meg, ha az elkövető közreműködik abban, hogy jog vagy kötelezettség létezésére, megváltoztatására vagy megszűnésére vonatkozó valótlan adatot, tényt vagy nyilatkozatot foglaljanak közokiratba. Az elkövetési magatartás tehát az alakilag

valódi közokirat hamis tartalommal történő kiállításában, a hivatalos személy értelmi megtévesztésében való közreműködés. Ezen elkövetési magatartást a halála okán már felelősségre nem vonható tanúl megvalósította, tekintve, hogy a cégnyilvántartás a benne feltüntetett adatok, bejegyzett jogok és tények fennállását és változását közhitelűen tanúsító közokirat [az elkövetéskor hatályos, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 195. § (1) bekezdés; BH2011. 90.].

[61] A Btk. 373. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő csalás vétségét az valósítja meg, aki jogtalan haszonszerzés végett mást tévedésbe ejt, vagy tévedésben tart, és ezzel kisebb, azaz a Btk. 459. § (6) bekezdés a) pontja szerinti ötvenezer-egy és ötszázezer forint közötti kárt okoz, ahogyan tette ezt tanúl azzal, hogy a mobilszolgáltatót a részletfizetési szándékát illetően tévedésbe ejtette, majd annak a fizetés elmaradásával, és a mobilszolgáltatás igénybevitelével összesen 187.963 forint kárt okozott.

[62] Azzal pedig, hogy az előfizetési szerződéshez kapcsolódó készülékvásárlási kedvezmény érdekében az előfizetési szerződést is megkötötte és azt így a készülék megvásárlásához felhasználta, megvalósította a Btk. 345. §-ába ütköző és aszerint minősülő hamis magánokirat felhasználásának vétségét is, amit az követ el, aki jog vagy kötelezettség létezésének, megváltozásának vagy megszűnésének bizonyítására hamis, hamisított vagy valótlan tartalmú magánokiratot felhasznál.

[63] Helyesen állapította meg a törvényszék azt, hogy a tettes halála, mint az ő oldalán fennálló büntethetőségi akadály, nem zárja ki a részesek büntetőjogi felelősségre vonását, mint ahogy törvényes a felbújtói és bűnsegédi elkövetői alakzatban való marasztalásuk is. Ezzel összefüggésben az elsőbírói ítéletben írtakon túl ki kell térni arra, hogy bár az ügyészség a vádiratban a vádlottak terhére rótt kényszermunka büntette vonatkozásában a felmentésükre tett indítványt, a vádirati tényállást a tekintetben nem változtatta meg, hogy a fennmaradó cselekményekben tanúl kényszer hatására cselekedett, a vádlottak voltak azok, akik a közbizalom- és a vagyon elleni cselekmények elkövetésére kényszerítették őt, azaz ők voltak a cselekmények Btk. 13. § (2) bekezdése szerinti közvetett tettesei. Ezzel szemben – ahogyan arra az ügyészi átirat is utalt – a törvényszék a vádiratitól eltérő tényállást állapított meg azzal, hogy ilyen kényszerítés e cselekményekre nézve se látott bizonyítottnak, mire figyelemmel azt rögzítette – helyesen –, hogy tanúl önként cselekedett, ami a büntetőjog szempontjából azt eredményezte, hogy e bűncselekményeknek ő volt az önálló tettese, és az ő tettesi cselekményéhez a vádlottak részesként (az I. r. vádlott felbujtóként, a II. r. vádlott bűnsegédként) kapcsolódtak.

[64] A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság szinte teljeskörűen feltárta, de nem vette figyelembe, hogy mindkét vádlott terhére további súlyosító körülményként értékelendő a kettőnél több cselekményből álló bűnhalmazat. Ennek súlyát ugyanakkor csökkenti, hogy a hamis magánokirat felhasználásának vétsége a csalás – büntetendő – eszközcselekménye volt. Ezzel szemben az időmúláson túl, ahhoz kapcsolódó további enyhítő körülmény mindkét vádlott javára, hogy hosszú, nyolc évet meghaladó időn keresztül álltak a büntetőeljárás súlya alatt [56. szám Bkv. II. 20. pont]. Az eljárás tartamára

tekintettel vizsgálta még az ítéltábla azt is, hogy az eljárás elhúzódása jelen ügyben enyhítő körülményként felmerül-e, de tényleges inaktív időszakok az eljárást nem jellemezték, így e körülmény nem állapítható meg. Az I. r. vádlott javára értékelendő még, kiskorú gyermekei egészségi állapota és az ebből rá háruló teher, de kis súllyal, mivel az erkölcsi bizonyítványa szerint az utóbbi időben is sor került újabb bűncselekmény miatti meggyanúsítására, ami a felelős szülői magatartás tanúsítását megkérdőjelezi.

[65] Az elsőfokú ítélet meghozatala óta eltelt újabb egy év további enyhítő körülmény.

[66] A törvényszék az I. r. vádlottat különös visszaesőként ítélte szabadságvesztésre és a különös visszaesőkre vonatkozó szabályok alkalmazására hivatkozott a rá irányadó büntetési tételkeret, valamint a középérték kiszámításánál is, de elmulasztotta megindokolni, hogy az I. r. vádlott különös visszaesői minősége mely bűncselekmények kapcsán áll fenn és azt mi alapozza meg.

[67] A Btk. 459. § (1) bekezdés 31. és 31.a) pontja szerint visszaeső a szándékos bűncselekmény elkövetője, ha korábban szándékos bűncselekmény miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélték, és a büntetés kitöltésétől vagy végrehajthatósága megszűnésétől az újabb bűncselekmény elkövetéséig három év még nem telt el, míg különös visszaeső az a visszaeső, aki mindkét alkalommal ugyanolyan vagy hasonló jellegű bűncselekményt követ el. Terhelt I. r. vádlott különös visszaesői minőségét az ítéletnek a korábbi elítéléseit tartalmazó 12. pontjában feltüntetett összbüntetés 2015. február 5-i kitöltésének dátuma a csalás vétsége kapcsán az összbüntetésbe foglalt ítéletek közül a 9. és 11. pontban, a hamis magánokirat felhasználása vonatkozásában az 5., 7., 9. és 10. pontban írt elítéléseire tekintettel megalapozza. Közokirat hamisítás miatt ellenben még nem ítélték el, hasonló jellegű bűncselekményként pedig a törvény a közokirat-hamisítás kapcsán más bűncselekményt nem nevesít, így e bűncselekményre nézve a különös visszaesés nem, csupán egyszerű visszaesői minősége állapítható meg, ami a vele szemben irányadó büntetési tételkeretre is kihat. Így ugyanis a legsúlyosabban, 3 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő közokirat-hamisítás büntetettének büntetési tétele a különös visszaesőkre vonatkozó szabály [Btk. 89. § (1) bekezdése] alapján nem emelkedik a felével, csak a csalás vétségének 2 éves büntetése 3 évre, illetve a hamis magánokirat felhasználása vétségének egy éves büntetése másfél évre. Ekként a legmagasabb büntetési tétel 3 év szabadságvesztés, és ez alapján kell a halmazati büntetés mértékét [Btk. 81. § (4) bekezdése], valamint a középértéket is számítani. A Btk. 81. § (2) és (3) bekezdése szerint ugyanis a halmazati büntetést a bűnhalmazatban lévő bűncselekményekre megállapított büntetési nemek, illetve büntetési tételek közül a legsúlyosabbnak az alapulvételével kell kiszabni, és amennyiben a bűnhalmazatban lévő bűncselekmények közül legalább kettő határozott ideig tartó szabadságvesztéssel büntetendő, mint jelen esetben is, a büntetési tétel felső határa a legmagasabb büntetési tétel felével emelkedik, de nem érheti el az egyes bűncselekményekre megállapított büntetési tételek felső határának együttes tartamát, míg a 80. § (2) bekezdése értelmében határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke irányadó, ami a büntetési tétel alsó és felső határa összegének fele. Ez az I. r. vádlott esetében – mivel a legsúlyosabb büntetési tétel a csalás vétsége esetén a különös visszaesés okán a Btk. 80. § (3) bekezdése alapján számított 3, míg a közokirat-hamisítás bünteténél csak a különös részi büntetési tétel felső határa szerinti ugyancsak 3 év szabadságvesztés volt -, ugyanazt a kiszabható büntetési tételkeretet eredményezi, amelyet a

II. r. vádlottra az elsőfokú bíróság – helyesen – megállapított: 3 hónaptól 4 év 6 hónapig terjedő szabadságvesztést, illetve középmértékként 2 év 4 hónap 15 napot.

[68] A fentiek szerint kiegészített bünteteskiszabási körülményekkel együtt is osztotta az ítéltábla az elsőfokú bíróságnak a vádlottakkal szemben alkalmazott szankció szükséges és elégséges voltára vonatkozó álláspontját. Kétségtelen ugyan, hogy az I. r. vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyessége jelentős, amit mi sem mutat jobban, mint a különös visszaeséshez szükségessé jóval meghaladó számban történt korábbi (és a cselekmények elkövetése utáni) elítélése, azonban ez a jelen eljárás tárgyát képező, csaknem egy évtizede elkövetett, kisebb súlyú bűncselekmények miatt felelősségre vonás esetén nem indokolja az elsőfokú ítéletben kiszabottnál súlyosabb szankciók alkalmazását.

[69] Ugyanez állapítható meg, a mindössze egyszer, a jelen cselekmények előtt három évvel elkövetett eseti jellegű vagyoni elleni bűncselekmény miatt elítélt II. r. vádlott vonatkozásában is, akivel szemben a későbbiekben sem indult büntetőeljárás, amiből levonható az a következtetés, hogy az I. r. vádlott rossz hatására és a hozzá fűződő élettársi kapcsolatra tekintettel vett részt az elkövetésben. Ily módon pedig mindkettejük esetében elérhető a büntetésnek a Btk. 79. §-ában foglalt célja az elsőfokú bíróság által alkalmazott szankcióval.

[70] Figyelemmel azonban az elsőfokú ítélet meghozatala óta eltelt újabb egyéves időmúlásra, a II. r. vádlottal szemben alkalmazott próbára bocsátás próbaidét az ítéltábla egy évvel mérsékelte.

[71] Az I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés és a próbaidő tartama, a végrehajtási fokozat és a feltételes szabadság legkorábbi kezdői pontjának meghatározása törvényes, és egyetértett az ítéltábla e terhelt vonatkozásában az előzetes mentesítés mellőzésének indokával is.

[72] A pénzbüntetés kiszabásának ellenben nem a törvényszék ítéletében hivatkozottak képezték akadályát, ugyanis arra az ügyészi átirat okkal hivatkozik, hogy a megfelelő kereset, jövedelem vagy vagyoni megléte nem általános feltétele a pénzbüntetés alkalmazásának, e büntetési nem a Btk. 50. § (1) bekezdése alapján megfelelő jövedelem vagy vagyoni hiányában is alkalmazható, de az évtizednyi időmúlásra tekintettel a felfüggesztett szabadságvesztésen kívüli pénzbüntetés vele szemben szükségtelen.

[73] Az elsőfokú bíróság Terheltl I. r. vádlottat különös visszaesőként ítélte végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés büntetésre, azonban elmulasztotta megállapítani a Btk. 69. § (2) bekezdés b) pontja, a Btk. 70. § (1) bekezdésének c) pontja és a Btk. 86. § (6) bekezdése szerinti kötelező, törvény szerinti pártfogó felügyeletét. A fenti törvényhelyek szerint ugyanis a próbaidő alatt pártfogó felügyelet alatt áll az a visszaeső, akit

feltételes szabadságra bocsátottak, vagy akivel szemben a szabadságvesztés végrehajtását felfüggesztették. Mindezek okán az elmaradt megállapítást az ítéltábla pótolta.

[74] A törvényszék elmulasztott rendelkezni a vagyonekhozjárásról is, annak ellenére, hogy a Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltak szerint vagyonekhozjárás kell elrendelni arra a bűncselekmény elkövetéséből eredő vagyona, amelyet az elkövető a bűncselekmény elkövetése során vagy azzal összefüggésben szerzett. A vagyonekhozjárás célja a bűnös úton elért vagyongyarapodás elvonása [69/2008. számú BK vélemény.] A tényállás szerint e vagyongyarapodás kizárólag a cég2-től tanúl által megvásárolt, 139.000 forint értékű mobiltelefon volt, mivel az igénybevett szolgáltatások díja e fogalom körébe nem vonható.

[75] A 95/2011. BK. vélemény I. pontja értelmében a Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontja szerinti vagyonekhozjárás egyetemleges alkalmazásának nincs helye, azt a társtettesek mellett a részesekkel – a felbujtóval, a bűnsegéddel – szemben is külön-külön kell alkalmazni arra a vagyona, amelyhez a bűncselekmény elkövetése során vagy azzal összefüggésben jutottak. A tényállás szerint a mobiltelefon a tényleges tettestől az I. r. vádlotthoz került és a rendelkezésre álló bizonyítékok szerint legkésőbb 2016. augusztus 4. napjáig ő rendelkezett vele, vagyis ő volt az az elkövető (azon belül a felbujtó), aki a vagyontárgyat a bűncselekmény elkövetése során megszerezte. Tekintve, hogy a mobiltelefon az eljárásban már nem volt fellelhető, a vagyonekhozjárás az I. r. vádlottal szemben a Btk. 75. § (1) bekezdés a) pontja alapján pénzügyben, 139.000,- forint erejéig kellett elrendelni, és annak nem képezhetette akadályát a polgári jogi igény érvényesítése sem [Btk. 74. § (5) bekezdés a) pontja], mert ilyen igény bejelentésére a rendelkezésre álló adatok szerint nem került sor, a mobilszolgáltató a követelést egyéb úton, követeléskezelő igénybevételeivel próbálta meg a vele szerződő tanúval szemben érvényesíteni (Valójában ez váltotta ki ez utóbbi feljelentési szándékát és indokolta annak késői voltát).

[76] Terhelt2 II. r. vádlottat több bűncselekmény miatt mondta ki bűnösnek a bíróság, melyek a Btk. 6. § (1) bekezdése szerinti bűnhalmazat fogalomkörébe tartoznak, ugyanis bűnhalmazat az, ha az elkövető egy vagy több cselekménye több bűncselekményt valósít meg, és azokat egy eljárásban bírálják el. A Btk. 81. § (1) bekezdése alapján bűnhalmazat esetén valóban egy, halmazati büntetést kell kiszabni, de csak akkor, ha a bíróság büntetés kiszabása mellett dönt. Adott esetben ugyanakkor a törvényszék arra a – helyes – álláspontra helyezkedett, hogy a II. r. vádlottal szemben büntetés helyett próbára bocsátást, azaz intézkedést alkalmaz, így a halmazati büntetésre utalást az ítéltábla mellőzte.

[77] A Be. 574. § (2) bekezdése értelmében a vádlottat csak azzal a cselekménnyel vagy a tényállással azzal a részével kapcsolatban felmerült bűnügyi költség viselésére lehet kötelezni, amelyre a bűnösségét vagy a felelősségét megállapították. A Be. 575. § (1) bekezdése szerint, ha a bíróság a vádlottat felmenti, vagy vele szemben az eljárást megszünteti, az állam viseli a 145. § (1) bekezdésének a) pontjában meghatározott bűnügyi költséget. Ugyane szakasz (2) bekezdése akként rendelkezik, hogy a vádlott felmentése vagy az eljárás megszüntetése esetén is kötelezni kell a vádlottat annak a költségnek a viselésére, amely az ő mulasztása folytán merült fel.

[78] A nyomozati iratokból megállapítható, hogy az ügyben felmerült 30.439 forint bűnügyi költség a néhai tanult vizsgáló igazságügyi orvosszakértő díjából állt össze. A

szakértői vizsgálat célja annak megállapítása volt, hogy a sértetten voltak-e bántalmazásra utaló nyomok, amelyekből arra lehetett volna következtetni, hogy a vádlottak a sértettet bántalmazták. Figyelemmel arra, hogy a vádlottakat a bíróság a súlyos testi sértés büntettének kísérlete és kényszermunka büntette miatt emelt vád alól felmentette, a fennmaradó bűncselekmények kapcsán pedig nem állapította meg azt, hogy tanúlt a vádlottak kényszerítették volna, a felmerült bűnügyi költségben való marasztalásuk törvényi alapja hiányzik, e költséget a Be. 576. § (1) bekezdés a) pontja alapján az állam viseli.

[79] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Be. 599. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján mindkét vádlottat érintően részben megváltoztatta, egyéb törvényes rendelkezéseit pedig a Be. 605. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[80] A vádlottak személyazonosító okmányának számát a közhiteles nyilvántartás adatai alapján helyesbítette. A II. r. vádlott időközben a születési nevét vette fel, ezért azt a személyi nyilvántartásban rögzítettek szerint tüntette fel az ítéletében.

Budapest, 2026. február 18.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k.,
a tanács elnöke

dr. Cserni János s. k.,
előadó bíró

dr. Raczkó Katalin s. k.,
bíró

A Fővárosi Törvényszék 11.B.241/2021/70. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.169/2025/11. számú ítéletében írt változtatással 2026. február 18. napján mindkét vádlottra jogerőre emelkedett.

Budapest, 2026. február 18.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k.,
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Takácsné Veres Tünde
bíróági ügyintéző